

בבוקר

הצצה לעולמו הפנימי של הרב: הלבטים, הרגשות, התובנות

השתתפו בפעם האחרונה שזה קרה ויצאו מכך לא מעט חתונות. כמה שנים קודם לכן ניסינו להרים פרויקט בשם 'ממשיכים מחדש' עבור מחפשי זוגיות מפרק ב. בצער רב נאלצתי לסגור אותו אחרי שנה כי כולו היה על בסיס התנדבותי, מה שלא אפשר לו להמשיך להתקיים. בכל שבת וחג כשאני יושב סביב השולחן המשפחתי ורואה את צהלות הילדים אני מרגיש דקירה בלב בגלל כל אותם אנשים נפלאים שכל כך היו רוצים לזכות לנפש קרובה ולילד מתוק שיקרא להם אבא/אימא, אבל עושים שוב קידוש לעצמם בין קירות שותקים. האם האנשים האלו בראש שלנו? האם אנו מספיק רגישים לקושי ולכאב שלהם? האם אנו עושים ה-כ-ו-ל כדי שהשנה הזו תהיה האחרונה שלהם לבד?

חיים לכתחילה

לא אוכל לתמצת בכמה שורות את כל מה שאמרת לשרית שחושבת להתיימשך ולוותר על המשך החיפוש אחר בן זוג, אך הינה תובנה אחת מתוך מה שאמרת לי: חיים של יהודי הם אף פעם לא 'בדיעבד'. העובדה שאת עדיין לא נשואה לא גורעת בכהוא זה מערכך העצום בתור בת, אחות, שכנה, מורה נעדרת שמשמשת השראה לתלמידותיה, עובדת ה' ופעילה חברתית. האם ומתי תזכי לעמוד תחת החופה? אינני נביא אבל כבר רקדתי בחתונות של כאלו שאמרו עליהם: "איך, הוא בחיים לא יתחתן", "לה אין סיכוי". ישועת ה' כהרף עין וכל עוד את ממשיכה לעשות את ההשתדלות שלך באופן נכון - את יכולה לעמוד בלב נקי מול הקב"ה ולומר: "עשיתי את המקסימום מהצד שלי. מעכשיו הכדור אצלך". וכינתיים, המשיכי את חייך בכל המרץ והשתדלי להיות בן אדם שמח, יצירתי, חברותי ומתחדש. את לא 'חצי בן אדם' שרית. את אדם שלם, או יותר מדויק: משתלם שמחפש כל הזמן לטפס לקומה הבאה.

ומה דעתכם? יש לכם רעיונות נוספים להתמודדות עם אתגר הרווקות? מה עוד אתם הייתם אומרים לשרית? ■

שלך תקועים ואת רק 'חצי בן אדם'! אולי הגיע הזמן להפסיק לצפות, כי הלב שלי כבר לא מסוגל לעמוד בעוד אכזבה...."

מה הפריע לאלוקים?

המכתב העצוב של שרית הוא קצה קרחון של אינספור שאלות שמגיעות לרב ממגזר 'שקוף' שצמח לממדי ענק בעשורים האחרונים: מגזר מחפשי הזוגיות. כשאלוקים ברא את העולם הוא היה מרוצה ממה שיצא: "וירא אלוקים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד" (בראשית א, לא). רק דבר אחד קלקל את התמונה המושלמת: "לא טוב היות האדם לבדו" (ב, יח). ומתברר שגם בעידן הרשתות חברתיות כשאנחנו סופר מתוקשרים, אין תחליף לקשר הקרוב והאינטימי עם בן/ת זוג. יש כאלו שזכו למצוא מהר מאוד את שאהבה נפשם, לאחרים, ואני ביניהם, זה לקח קצת יותר זמן. ויש כאלו שמתבוססים שנים מבלי לראות את האור בקצה המנהרה. והמסע הסוער בדרך לחופה מעורר לא מעט דילמות שאני פוגש מידי יום רב: הלכתיות, מוסריות, משפחתיות ואישיות. בחור שסובל מבעיה רפואית או נפשית - מה הדגע שבו הוא חייב לספר על כך לבחורה שהוא נפגש איתה? כיצד לעשות זאת נכון באופן שלא יהרוס את הקשר? איפה עובר הגבול בין להיפתח באופן מקסימלי אל מי שאני מנסה לבנות איתו קשר קרוב, לבין לשמור על גבולות ההלכה והצניעות? איך להיות בטוח ש'זה זה' ולהתגבר על הפחד המשותק מחיי הנישואים עם כל האתגרים והקשיים שמתלווים אליהם? ומה לעשות אם כבר החלטת, אבל ההורים מתנגדים בתוקף לבחירה שלך ומאיימים להחרים את החתונה?

להזיז את העגלה התקועה

לפני שנתיים עלה לי רעיון מקורי. פעם בשנה אנו מקבלים, כביכול, שעה במתנה: הלילה שבו מזויזים את המחוג שעה לאחור ועוברים לשעון חורף. בעזרת כמה חברים יצאנו למבצע: 'בשעה טובה' - שעת שידוכים ארצית ובה כולם מנצלים את אותן 60 דקות לחשוב על רעיונות עבור חברים/ות שמחפשים אהבה. כ- 20,000 איש

האדם לבדו

את שרית אני מכיר כבר עשר שנים. היא פנתה אליי בפעם הראשונה להתייעצות על דייטים ומאז לא פסקה לשאול בנושא. לא הבנתי מה מעכב בחורה טובה כמוה למצוא חתן, ובכל פעם שראיתי את שמה על הצג פיעמה בליבי תקווה שהפעם תבוא הבשורה: "הרב, מגיע לי מזל טוב! אני מתחתנתתתתת...". במקום זה קיבלתי ממנה לילה אחד את ההודעה הבאה:

"שלום הרב. אתמול חגגתי יום הולדת 36. לבר... המשפחה והחברות השתדלו לשמח אותי ואני עטיתי עליי חיוך מאולץ אבל הלב שלי שרף מכאב. כי בחדר עם העוגה והבלונים הוורודים ריחף צל גדול. צילו של מי שכבר שש-עשרה-שנה אני שקועה בחיפוש נואש אחריו אבל הוא ממשיך לחמוק ממני. כן, הדייט הראשון שלי היה ביום הולדת 20 ומאז אני בתוך מערבולת מטלטלת ללא שום ידיעה מתי הסיוט עומד להיגמר, אם בכלל. קשה לתאר איזה מסלול ייסורים עברתי עד היום. כמה דייטים מתישים סידרו לי עם בחורים שחלקם לא בוגרים וחלקם מזוהים. כמה סדנאות לזוגיות עברתי. כמה כסף שפכתי על ליזוי מקצועי. ו... כלום. שוב ושוב אני מצפה, מתכוננת, חולמת, ולמחרת מנסה לאסוף את רסיסי הלב השבור שלי. ואני מה כבר ביקשתי, ריבון העולמים! להיות רעיה אהבת? להיות אמא מסורה? קשה למי שכל היקום הוא כמו גורג'ר בשבילו לארגן לי את זה!?"

אומרים שיום הולדת הוא גם זמן של חשבון נפש. תהיתי לעצמי, הרב, אולי השנה הגיע הזמן להפסיק להשלות את עצמי. אולי צריך לאזור אומץ ולהכיר בכך שהיעוד שלי אחר. שהגורל של שרית בת חנה הוא להישאר רווקה, ובמקום לבזבז אנרגיות על דבר שלא עובד, פשוט להשלים עם המציאות ולהרפות. כמה אפשר להתעלל בעצמי ולהיחשף כל פעם מחדש מול גבר שכל הנראה לא אפגוש עוד לעולמים? כמה אפשר לחיות בהדגשה שהחיים שלך בסטנד-ביי? לספוג את הביקורת של הסביבה על כך שאת בררנית ובאשמתך החיים

"בחדר עם העוגה והבלונים הוורודים ריחף צל גדול. צילו של מי שכבר שש-עשרה-שנה אני שקועה בחיפוש נואש אחריו אבל הוא ממשיך לחמוק ממני"